

Hartay Csaba

Rajongók voltunk

Hartay Csaba

Rajongók voltunk

ATHENAEUM

Copyright © Hartay Csaba, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 826 4

Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó Kft. ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámin
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Az éjszaka győztese

Pécsi éjjel. Az utcai lámpák sárga fényei melegséggel árasztják el a környéket. Apámmal a Székely Bertalan úti ház nyitott ablakából kikönyökölve, szóltanul nézzük az alattunk meredek járdákon törtetve, ereszkedve elhaladó alakokat, a felfelé kínlódva erőlködő, irdatlan robajú öreg autókat, s az utánuk leszakadó, tücsökciripeléssel tűzdelt csendben meredten bámulunk a hűlő házfalakra, hallgatag ablakokra, leeresztett, néma redőnyökre – az élénk táruló éji utcarészlet melankolikus díszleteire. Mintha mind tudnának valami titkot, mintha mindenkinek lenne saját titka. Az elhaladó alaknak, a gyötört motorú autónak, s az összes házfalnak, ívnek, élnek, felületnek, sötétségbe visszahúzódó lombnak mind-mind lenne valahol

egy olyan megszólalása, ami tiltott. Talán ezért nem beszélünk mi sem. Már-már azt hiszem, itt nekünk egyáltalán nem szabad megszólalnunk. Apám rágyújt. Nézem, ahogy a kifújt füstlombok szétterülnek, majd szertefoszlanak a sárga lámpafényben. Azért van ennyi bogár a lámpa körül, mert ott meleg van – suttogja apám két slukk között. Látod, mennyi apró bogár kering? – mutat a lámpa holdudvara felé. Látom, de szerintem inkább a fény miatt, mi is ezért nyitottuk ki az ablakot, nem, apu? Hogy közelebb legyünk ehhez a szép lámpafényhez, ugye? – kérdezem tőle izgatottan. Csitt, halkabban, anyád és a hűgöd felébrednek! Benézek a szobába, anyuék már mélyen alszanak a nyikorgó parkettára leterített szivacsokon. Ha az én beszédem olyan hangos, akkor miért nem ébrednek fel a bömbölő autókra? – kérdem apámtól. Pszt! Nem tudom, az valahogy itt megszokott, így is aludtak el, visszatérő autózajban. És mert fáradtak, kimerültek a hosszú úton. Majdnem ötórás volt az út idáig, de nagyon jól jöttünk. Volt, hogy kilencvennel is hasított a

Trabi, nem figyelted, öcsi? – suttogná apám, de a hangja átvált dörmögésbe. De ne dumálj, inkább nézd az éjszakát! – int le, hogy ne kérdezzem folyton. De ő kezdte, ő szólalt meg először, ez nem igazság! Egyre álmosabb vagyok, mégis vonz ez a közeli, tőlem valójában mégis elérhetetlen távolságban játszódó nagyvárosi éj. Teljes biztonsággal tekintek le az idegen emberekre, akik valahová igyekeznek. Biztos bűnöző mind, ahogy mama meséli mindig, mennyire veszélyessé válik egy nagyváros, ha beesteledik. Kirabolnak, elrabolnak Pécssett éjjel, ha kimerészkedsz az utcára. A házfalak mentén sötét alakok osonnak, mind rafinált gazember, egyik sem vallásos, éjszakáznak, isznak, lopnak, csálnak, hazudoznak. És mi most apuval felülről látjuk őket, itt osonnak alattunk! Nem érnek el minket, nem érnek el engem. Apu megvéd. És mamáék házának a magassága is biztosan megóv ezektől az elvetemült alakoktól. Hogyan másznának fel ide? Nem is tudják, hogy nézzük őket, észre sem vesznek. Valami ilyesmi lehet az is, ahogyan isten lát bennünket odafent-

ról, és ahogy mama mondta, mi is bűnösök vagyunk. Én is egy kicsit? Lehet. Megint jön valaki! Lélegzet-visszafojtva nézem, ahogy egy kalapos bácsi lépdel a járdán. Ez is bűnöző volt? – súgom halkán apám fülébe, ahogy az alak elhalad alattunk. Ugyan, egy frászt! Miért lenne bűnöző? Ne nézz annyi Derricket meg Columbót, kisöreg. Nagyanyád hülyít? Na, még az is. Szerinte mindenki bűnös, akinek sötétedés után dolga van, és elindul valamerre. Ne dőlj be az öreglánynak. Majd rájössz, még kicsi vagy. Ha nagy leszek, én is elindulhatok éjszaka a városba? – kérdem közel hajolva apámhoz. Hova akarsz menni? Maradj a fenekeden. Tanuljál. Aludd ki magad, hogy másnap még többet tudj tanulni. Tanulni unalmas – válaszolom neki egykedvűen. Csitt! Ha nem tudod befogni a szádat, becsukom az ablakot, és kész, vége, megyünk aludni! Nem akarok aludni. Igazi bűnözőt akarok látni, pécsi rablót, banditát, gengsztert. Hogy otthon a haveroknak elmesélhessem, majdnem kiraboltak bennünket, de apám megvédett, és megmentett mamáék háza is, ez a

magas vár, nem tudtak ide felmászni, nem tudták bevenni az éjszakai sötét alakok ezt az erődöt, megvédtük apámmal! Hiába jöttek ide hangos kocsikkal, nevetgélő, könnyű nőekkel karöltve, bepiálva, hiába minden nagyvárosi gonoszságuk, ami tiszta életünk megmenekült tőlük ezen az éjszakán, legyőztük a nagyváros mocskát, most már nem is jön erre több félelmetes idegen, pár perce se autó, se senki. Innentől csend van, és áradó, sárga lámpafény és mindenhová bekúszó, egyre csitulóbb hullám és egyre simuló szívverés. Nem volt könnyű, ugye, apu? De győztünk. Még egy kicsit hadd maradjak, olyan jó látni, hogy elfogytak a bűnösök az utcáról. De mindezt már magamban, mindinkább gondolatban, félálomban, egészen, mert nekem nem lehet annyi bűnöm sem, hogy felébredtem anyuékat.